

Melek Final

– KRISTAL · 04 Nisan 2022

Karnını doydurduktan sonra, Melek iyice kendine gelmişti. Bence artık konuşup meseleyi anlama zamanı da gelmişti.

“Melek, dedim. Şimdi anlatmak ister misin? Neler olduğunu.”

İki damla yaş yanaklarından süzülürken, evet anlamında başını salladı.

-Arif amca beni kaçırmaya çalıştı.

-Kim o Arif amca?

İki gün önce, babasının köyden bir akrabası misafir gelmiş evlerine. Ancak babasının Arif abi diye hitap ettiği kişinin, pek de istenen biri olmadığını, aralarında yaptıkları sinirli konuşmalardan anlamış.

Akşam yemeğinden sonra, ödevlerini yapmak üzere doğruca odasına gitmiş. Aslında annesi ile göz göze geldiğinde, o bunu istediğini, bakışlarıyla belli etmiş.

Salondan gelen sesler yükselince, Melek heyecanla odasının kapısını aralayarak, neler olduğunu anlamaya çalışmış.

Babam “Bu borç, sen böyle yaptığın sürece kapanmaz Arif abi diyordu. Mantıklı bir şeyler söyle ki, kabul görsün.”

Ardından annem sinirli bir şekilde araya girdi.

“Bak Arif Efendi, burası köy değil, İstanbul bu bir. Berdel, merdel dediğin şey de buralarda geçmez bu iki. Üstelik benim kızım daha bir çocuk, diyordu. Hiç mi utanmanız yok sizin?”

-Berdel neydi ki? İlk defa duyuyordu bu kelimeyi.

-Aa... Bu zamanda berdel mi kalmış yahu? Duydun mu Cemil çocuk ne diyor?

-Duydum Eminem ve şaşkınlıkla dinliyorum.

Melek devam ederken, ben yeniden üç bardak çay doldurup koydum masaya.

Sonra babam “Keriman, bu benim akrabalarım arasındaki bir mesele, dedi. Sen niye giriyorsun söze. Bırak biz hallederiz.”

Annem yine öfkelenmişti. “Neyi hallediyorsun sen? Kızımız söz konusu farkında değil misin? Konuyu kestirip atacağına, oturmuş dinliyorsun. Oluru yok bu işin desene.” Diye bağırdı.

Benim hakkımda bir şeyler konuşuluyordu, ama anlamıyordum, neydi mesele. Annem çok kızgındı, ağzına geleni söylüyordu, babam ortalığı sakinleştirmeye çalışıyordu.

- Hem benim kızım okuyacak, sizin aranızdaki meseleyle kurban etmem onu.

Sonunda misafir “Maşallah Kemal kardeşim. Karın seni de evin idaresini de pek güzel eline almış. Hanım köylü olmuşsun, dedi.

Ama bu mesele burada kapanmayacak. Keriman hanım, sen de bu yüzüme çemkirmelerinden çok pişman olacaksın bil” dedikten sonra evimizden çıktı gitti.

Hemen korkuyla yanlarına gittim. Zira bizim evimizde yüksek sesle hiç konuşulduğunu şimdiye kadar duymamıştım.

Arif abi dedikleri kişiyi de ben ilk kez görüyordum.

Kim bu Arif Amca, niye bağıştınız öyle? Diye sorunca, babam “Uzak bir akrabamız olduğunu, İstanbul’a bir işi için gelmişken bizi de ziyaret geldiğini” söyledi.

Ama çok bağıştınız dedim, neden?

Annem “Hadi cevap ver kızına” dedi. Çok sinirli olduğunu gördüğüm için ona bir şey soramıyordum.

Babam “Bunun akrabalar arasında kalan eski bir mesele olduğunu, gündeme gelince de biraz sinirlendiklerini söyleyip, önemli olmadığına beni ikna ettikten sonra:

“Hadi Melek cim, dedi, sen git yat sen geç oldu. Erken kalkman gerekiyor biliyorsun.”

İstenileni yaptım, odama gittim ama bu mesele neyse içinde benim ile ilgili bir şeyler de var olduğunu hissediyordum. Yoksa annem niye o kadar sinirlenip “Benim kızım okuyacak” diye bağırsındı.

***

Şanslıydım okulum eve yakın sayılırdı. Birçok öğrenci gibi servis kullanmam gerekmiyordu. O sabah hava yine çok soğuktu. Okula gitmek üzere koştururken, arkamda bir korna sesi duyup döndüm.

Baktım Arif amca. Arabasının camını indirip “Günaydın Melek, dedi. Gel bırakayım seni okuluna.” Demek ki hala İstanbul'daymış.

Annem duyarsa kızar diye düşündüğüm için “Yok, dedim ben yürüyerek giderim. Zaten yakın sayılır.”.

“E. Bu soğukta niye yürüyeceksin, hadi gel, dedi. Zaten yolumun üstü.”

Tereddüt ettiğimi görünce “Aşk olsun Melek, benden korkuyor musun yoksa dedi. Üzülürüm bak!”

Öyle deyince, saygısızlık etmek istemeyip, arabanın kapısını açıp bindim. Sırt çantamı çıkartıp, ayaklarımın dibine koymak için öne doğru eğildiğimde, ağızma kötü kokan bez dayandı.

Gözlerimi açtığımda arabanın arka koltuğunda yatıyordum. Yavaşça kalkıp baktım, yalnızdım. Arabanın durduğu yer de bir benzin istasyonuydu.

Olanları da hatırlamıştım. Bu Arif amca dedikleri, hakikaten kötü bir akrabaymış. Elimi hemen arabanın kapısına atıp açtım ve usulca dışarı çıktım.

O sırada onun da benzincinin marketinden çıkmakta olduğunu görünce, benzin almak için bekleyen tenteli bir kamyonetin kasasına tırmanıp, içine gizlendim. Herkes kendi işiyle meşgul olduğundan kimse beni fark etmedi bile.

Bu Arif amca babamla tartıştı diye, beni kaçırap onu üzme mi istemişti ki?

***

Süt kokuyordu içerisi ve kocaman metal sürahi benzeri kaplar ile doluydu kamyonetin kasası. Titriyordum, hem soğuktan hem korkudan.

Çok geçmeden, kamyonet hareket etti. Ne tarafa gidiyor bilmiyordum, ama en azından Arif amcadan kaçmayı başardığım için seviniyordum.

Epeyce bir zaman sonra kamyonet nihayet yeniden durdu. Ama ben hiç yerimden kımıldamadım. Zaten sallanarak gitmekten dolayı başım dönüyor, midem bulanıyordu.

-Vah Meleğim... Neler yaşamışsın sen böyle be kuzum! Duyuyor musun Cemil?

-E yanınızdayım ya Eminem... Duyuyorum elbet.

-E! Melek, sonra?

İşte kamyonet durunca tenteyi aralayıp baktım. Lapa lapa kar yağdığını görünce de çok şaşırđım. Kamyonetin park ettiği yer sizin sokağınızdı işte.

-Aa! Eminem bu kamyonet, İstanbul'a haftada bir süt götüren Gündoğduların kamyoneti olmasın sakın. Çocuđun tarifine göre o geldi aklıma.

-Evet ya! Olabilir. İyi ki de onlara rastlamış, yoksa kim bilir şimdi bu yavrucak nerelerde olurdu. Neyse Cemil, dur şimdi sen, kesme çocuğun sözünü. Sonra Melek 'cim.

Aşağıya indim işte kamyonetten. Etrafıma bakındım, hiç tanımadığım bir yerlerdeydim.

Annemi aramak istiyordum, okuldan dönmediğimi anlayınca çok merak edeceklerdi mutlaka. Ama Cep telefonum, Okul çantam ile Arif amcanın arabasında kalmıştı.

Çok soğuktuk ve ben çok yorgun hissediyordum kendimi. Bir yandan da Arif amca peşimize takıldıysa, ya beni buralarda görürse diye de çok korkuyordum. Sizin kömürlüğün kapısını aralık görünce itip girdim içeri.

-Şans denir mi şimdi buna bilmem Melek cim. Bizim kömürlüğün kapısı genelde kilitlidir. Nasılsa son kömür almaya indiğimde unutmuşum, açık kalmış. Sen şimdi hemen söyle evinizin telefon numarasını arayalım anacığını.

-Ev telefonumuz yok! Annemin cep telefonunu da ezbere bilmiyorum.

O düzgün bir Türkçe ile çok da akıllıca konuşan kız, yeniden çocuk oluvermiş ve göz pınarlarından yaşlar sel gibi boşalmaya başlamıştı.

Haklıydı, yaşadıklarından dolayı hem çok üzgündü, korkmuştu ve bir an önce ailesine kavuşmayı istiyordu ille ki.

"Annen baban çalışıyorlar mı?" diye sorduk.

Melek, ev mefruşatlarıyla ilgili bir dükkânları olduğunu, annesinin orayı idare ettiğini, babasının da mali

müşavir olduğunu söyleyince, dükkânın adını öğrenip İnternette araştırarak bulduk.

Orada çalışan bir görevli, Keriman hanımın, şu anda evde olduğunu, kızlarının kaybolduğunu anladıklarından beri ailece perişan olduklarını, emniyet müdürlüğüne de bu kaybı bildirdiklerini söyleyince, güzel haberi verdik.

Ardından müjdeli haberi onlara da vermek için Keriman hanımın ya da eşi Kemal beyin cep telefonunu istedik.

Annesinin telefon numarasını çevirip, Meleğin eline tutuşturduk. Bir an önce birbirlerinin sesini duysunlar istiyorduk. Keriman hanımın sevinç çığlıklarını biz bile duyduk.

Melek iyi olduğunu ve kısaca olanları anlatıp, tüm bunların sebebinin, Arif denen akrabaları olduğunu söylediğinde bir kere daha kahroldular.

Ardından Melek onlarla konuşmamız için telefonu bana uzattığında hoparlöre bastım. Cemil de dinlesin istiyordum. Keriman hanım da karşı tarafta aynısını yapmıştı.

Çok mutluydular Meleğin bulunmasından ve emin ellerde olmasından. Minnetlerini tekrar tekrar ifade edip, hemen yola çıkacaklarını ve evin konumunu kendilerine göndermemizi rica ettiler.

***

Meleğin ailesi ile kavuşması görülecek şeydi doğrusu.

Evin içinde sarılmalar, kucaklaşmalar ve gözyaşları sel oldu aktı; Ama hepsi mutluluktandı. Melek ve ailesi bundan böyle bizim İstanbul'da ki dostlarımız olurken, biz de onların Adapazarı'nda yeni dostları olacaktık orası kesin.

Bu arada akraba Arif iki gün içinde emniyet yetkilileri tarafından yakalanmış ve gözaltına alınmıştı.

Meleği alıkoyma nedeni olarak da "Çocuğa asla bir zarar vermeyi düşünmediğini, annesinin kendisini aşılayıcı şekilde konuşmasına çok içerlediği için onlara ufak bir ders vermek istediğini, bir iki gün sonra da çocuğu mutlaka ailesine teslim edeceğini" ifade etmiş.

Artık Arif, hüküm giymekten kurtulur muydu bilinmez, ama şükürler olsun ki, bir kız çocuğu, birilerinin kötü emellerine kurban gitmekten kurtulmuştu.

***